

Edifici de la plaça d'en Creus, 1

PATRIMONI CIUTADÀ En començar el segle XX, en ple debat sobre la necessitat d'endregar la façana sud de la ciutat tot urbanitzant la plaça de la reforma i obrint el carrer d'Alfons XII, la plaça d'en Creus era el lloc de pas obligat entre l'estació del Nord, per on arribaven la majoria de visitants de la ciutat, i el centre.

Foto: Francesc Rubí

L'objectiu era enderrocar un conjunt d'edificis i poder fer un eix directe i bonic entre l'estació i el Passeig passant pel carrer del Born i la Plana de l'Om. Com que aquest carrer no es va obrir fins als anys setanta, la plaça d'en Creus continuava sent l'eix principal i, per això, al principi del segle XX s'hi va construir un conjunt d'edificis senyorials molt vistosos i amb torres rodones com aquest de 1920, en estil noucentista.

Es tracta d'un bloc d'habitatges entre mitgeres que forma cantonada entre la plaça d'en Creus i els carrers de les Piques i Fontanet. Té 6 nivells: planta baixa, entresòl, tres plantes i àtic. La cantonada de baix, al carrer de les Piques, s'ha resolt amb un cos cilíndric en forma de torre més alt que la resta d'edifici. És l'element més representatiu de la façana i està potenciat per una tribuna en voladís en el pis principal, que també presenta un gran balcó corregut al llarg de tot l'edifici. La construcció denota un caràcter monumental propi de l'arquitectura noucentista d'aquell període, amb l'ús d'elements constructius i ornamentals clàssics com un frontó, columnes adossades, mènsules o una balustrada. El parament del mur combina l'arrebossat pintat amb la pedra vista amb carreus abossellats a les cantonades, a la part principal i a la part de baix de la façana. La majoria de les obertures, finestres i portes balconeres tenen les característiques persianes menorquines de fusta.

El catàleg de Manresa protegeix l'edifici de manera parcial, és a dir la volumetria, l'estructura i la façana. L'edifici es protegeix per la seva rellevància històrica, artística, tipològica i per la composició de la façana, que conforma un front espectacular, amb dues cantonades diferenciades.

PER SABER-NE MÉS:

- OLIVERAS I SAMITIER, Josep, «El creixement urbà», a Manel Riu (dr.), "Història de la ciutat de Manresa", vol. I, Caixa de Manresa, Manresa, 1991, pàg. 125-162 (especialment 152-160).